

og der vil heller ikke være Tale om, at Mindretallet skulde opponere mod denne Bestemmelse i denne Lov. Men den Bestemmelse, den ærede Ordfører her citerede, havde ikke tilbagevirkende Kraft. Det er den tilbagevirkende Kraft, vi udtaler os imod. Nu mener maaske den ærede Ordfører om denne Bestemmelse som om Indholdet af § 16, at den ikke har saa megen Betydning i Realiteten. Dette er jeg aldeles ikke i Stand til at bedømme, hvor mange Gaarde det vil ramme. Jeg vilde være den højtærede Minister meget taknemmelig, hvis Ministeren, som formentlig vil have fornødent Materiale til Raadighed, snarest muligt kunde lade tilflyde Udvalget Oplysninger om, paa hvor mange Gaarde Bestemmelsen i § 1 vil faa tilbagevirkende Kraft. Hvis det er saaledes, at ingen har Gavn af Bestemmelsen, finder jeg det i høj Grad malplaceret at have en saadan Bestemmelse, som i alt Fald skaber Præcedens for andre Lovgivningsarbejder.

Den højtærede Minister sagde om den Ændring, vi har foreslaet til § 2, at den egentlig var unødvendig, for Ministeren mente ikke, at der, naar alle var enige, vilde være nogen Vanskelighed ved at foretage saadanne Magelæg. Men Bestemmelsen, som den findes i § 2, omhandler de Tilfælde, hvor der ikke er Enighed, og aabner Adgang for Magelæg, hvor Parterne ikke er enige. I de Tilfælde, hvor Parterne er enige, kunde vi maaske alle sammen blive enige om, at der ikke vil være nogen Vanskelighed for at foretage Magelæg, og dette burde jo ogsaa staa i Loven. Derimod burde der ogsaa, som det er foreslaet fra Flertallets Side, aabnes en snævrere Adgang til, hvor Parterne ikke er enige, alligevel at tilvejebringe en Adgang til at foretage Magelæg, hvor der er særdeles Grunde, der taler derfor. Men det er Mindretallets Opfattelse, at den Grænse, der her er draget, er for snæver ved det stærke Udtryk, her er brugt, hvilket vi ogsaa ønsker skal bortfalde. Jeg har allerede nævnt, at den ærede Ordfører mente, at § 16 ingen Betydning havde. Men hvis den ingen Betydning har i Realiteten, hvorfor saa fastholde en Bestemmelse, som maaske ikke tilfører Statskassen een rød Øre, hvad Statskassen heller ikke har noget som helst Krav paa.

Uden i øvrigt at kunne slutte mig til eller godkende de Bemærkninger, den ærede Ordfører fremsatte, skal jeg indskrænke mig til det, jeg her har frem-

ført, idet den ærede Ordfører jo har stillet i Udsigt, at Udvalget mellem anden og tredje Behandling vilde tage en ny Forhandling op om forskellige Spørgsmaal og navnlig paa Grundlag af det Andragende, der nylig er modtaget fra Godsejerforeningen. Hvis ikke disse Forhandlinger skulde føre til det forønskede Resultat, staaer det jo altid aabent for Mindretallet til tredje Behandling at fremsætte de Ændringsforslag, vi finder hensigtsmæssige.

Ordføreren (Ole Hansen): Jeg har kun et Par Bemærkninger at fremsætte i Anledning af den højtærede Landbrugsministers Udtalelser. Jeg vil da allerførst takke Ministeren for hans Tilslutning til Flertallets Forslag, og jeg vil gerne dertil føje en Tak til Ministeren for hans Imødekommen under de Forhandlinger, som Udvalget har haft med ham for at faa fremmet denne vigtige Sag. I det hele kan jeg ikke andet end anerkende Ministerens Stilling under de Forhandlinger, vi har ført med ham, og naar jeg forleden Dag rettede enkelte kritiske Bemærkninger til Ministeren, var det ikke i Anledning af den Stilling, han havde indtaget her i Tinget under Forhandlingerne, men det var nærmest i Anledning af den Stilling, Ministeren havde indtaget under Sagens tidligere Behandling. Navnlig forbavtede det mig noget, at den højtærede Minister gentagende kunde fremsætte et Lovforslag med en Bestemmelse, som han selv satte til Side, naar han indtog sin Plads ovre i Landbrugsministeriet og approberede eller godkendte Inddragelse af Bondejord — og det er jo det, Ministeren har gjort —, men desuagtet blev ved at bibeholde den Bestemmelse i det Forslag, han fremsatte paa Rigsdagen. Det kritiserede jeg forleden Dag, og Ministeren erkendte for øvrigt nu, da han havde Ordet, at jeg havde Ret til at bebrejde ham den Stilling, han her havde indtaget, men han mente, jeg kun havde Ret til at bebrejde ham det med Hensyn til det sidste Forslag, han har fremsat. Det tror jeg ikke er ganske rigtigt. Maaske det de to første Gange, Ministeren fremsatte Forslaget med denne Bestemmelse, nogenlunde kunde lade sig gøre, men ikke de sidste Gange, efter at Ministeren havde truffet Afgørelser, der gik stik imod denne Bestemmelse. Ministeren erkendte, at Rettelsen burde have fundet Sted under Sagens Behandling i Folketinget; men, siger Ministeren, ved en Fejltagelse blev dette glemt. Dette forbavser det